

G20-landene bekræftede i London, at de vil fordoble deres bistand i forhold til 2005-niveauet. Det betyder, at der skal leveres omkring 20 mia. dollars mere i udviklingsbistand frem til 2010. Det svarer til en stigning på næsten 20 pct. Der er ingen tvivl om, at det bliver en meget stor udfordring i den nuværende økonomiske krise at nå netop disse mål.

Men de globale krisepakker, synes jeg, sætter udviklingsbistandens størrelse i relief. Alene USA's hjælpepakke er vel i størrelsesordenen 800 mia. dollars. Den økonomiske krise bør ikke være en undskyldning for ikke at leve op til løfterne om at yde 0,7 pct. af BNI i udviklingsbistand.

Danmark lever op til sine løfter. Danmark ligger i top fem, så vi kunne selvfølgelig godt her i dag bruge meget energi på, hvad Danmark skal bidrage med, men jeg synes egentlig, det er mere vigtigt at fokusere på at få de øvrige lande, som i dag ikke lever op til den gamle 0,7 målsætning, til at leve op til den gamle målsætning. Jeg synes, det handler om, at de øvrige lande skal presses til at følge trop og følge Danmark og de øvrige fire lande, som i dag bidrager med 0,7 pct. af BNI eller mere.

På det netop overståede rådsmøde i Bruxelles har Danmark stået hårdt på, at vi styrker overvågningen af de forskellige bistandsløfter, som er blevet givet, og at vi i første omgang i efteråret drøfter, hvordan bistandsprocenterne ser ud for 2010. Her har EU jo som bekendt lovet at give 0,56 pct. af BNI i bistand. Det løfte skal vi leve op til. Det handler ganske enkelt, som jeg ser det, om EU's troværdighed over for den øvrige del af verden, og derfor er jeg faktisk yderst tilfreds med, at Rådet i går – trods en del modstand – blev enig om det danske forslag om at følge udviklingen i bistandsløfterne tæt og så gøre status i efteråret. Det signalerer, at EU faktisk arbejder seriøst med at leve op til, hvad vi har lovet udviklingslandene. Målet bør være, at vi, om ikke designer stimulpakker til de fattigste lande, arbejder for at flere og mere fleksible ressourcer hurtigst muligt er tilgængelige for verdens fattigste lande.

Kl. 15:23

Jeg mener, at G20-erklæringen fra London har for stort fokus på mellemindkomstlande og på de store udviklingslande, som selvfølgelig har betydning for den globale økonomis genopretning. Jeg har fremført præcis dette synspunkt både i EU og også under møder i Verdensbanken, og vi arbejder hårdt for, at de yderligere

midler, der tilvejebringes gennem Verdensbanken, også kommer de fattigste lande til gode.

Vi fik således på Verdensbankens forårsmøde opbakning til, at der ses nærmere på ressourcerne til de fattigste lande. Vi må se på, at de får mulighed for at få andel i de 250 mia. dollars til handelsfinansiering, der blev givet tilsagn om på G20-mødet i London.

Men det handler ikke kun om flere penge, det handler også om at levere mere effektiv bistand. Vi skal fremskynde implementeringen af principperne i Pariserklæringen og Accrahandlingsplanen om bistandseffektivitet. Bistanden kan blive langt mere effektiv, hvis donorerne bliver bedre til at koordinere deres bistand og til at tilpasse sig partnerlandenes egne systemer. Det giver mere udvikling for de samme penge, og det arbejder vi hårdt på fra dansk side.

Men indsatserne skal også målrettes. Kriserespons må skræddersys til den enkelte situation. Indsatsen skal dels fokusere på kortsigtet kriseindsats i de lande, hvor der bliver store udfordringer for at opretholde basale sociale ydelser i forhold til sundhed og uddannelse, men også på etablering af en form for socialt sikkerhedsnet i de regioner, som måtte blive ramt hårdt, bl.a. som følge af et noget nær kollaps på råvaremarkedet.

Verdensbanken har fremlagt et særligt vulnerability framework – dvs. et sårbarhedsrammeverk – som skal sikre hurtig og målrettet støtte, bl.a. til sociale fonde på landeniveau. Det støtter jeg op om, i det omfang det betyder hurtigere penge ud i distrikterne, hvor der er brug for det.

Tilsvarende er vi fra dansk side klar til at lave de nødvendige justeringer af udviklingsbistanden i vores egne programsamarbejdslande. Vi er således i gang med at gennemgå alle vores forskellige programmer i vores samarbejdslande med henblik på at se på, om der er behov for justeringer.

Der skal investeres i kvinder, både fordi de typisk rammes hårdest af en økonomisk krise, og fordi kvinder er en ressource, som skal hjælpe udviklingslandene ud af krisen. Alle analyser viser, at det har størst effekt på ikke kun familiens velfærd, men hele samfundet, hvis vi investerer i at øge kvinders indkomstmuligheder i de fattigste afrikanske husholdninger.

Danmark har med sin MDG Call to Action – sin kampagne – sat betydningen af ligestilling på den internationale dagsorden. Nu arbejder vi på at få Verdensbanken og EU til at tage førertrøjen på for at sikre, at kvinder så rent faktisk